

Τρεις μικρές ιστορίες από την δεκαετία του '80 στο περιθώριο των αγωνιστικών δραστηριοτήτων της Scuderia, μας δίνουν ένα μικρό δείγμα για το κλίμα της ομάδας.

Τότε που ακόμα ζούσε ο Commendatore.

Μας τις θυμίζουν ο Βρετανός σχεδιαστής Dr. Harvey Postlewaite, την εποχή που εργαζόταν για την Ferrari. Ο Σουηδός πιλότος Stefan Johansson τότε που ο Marco Piccinini τον φώναξε στο Maranello και ο Luigi Chinetti που συνάντησε τον Enzo, στις τελευταίες μέρες της ζωή του Commendatore. Σαράντα, σχεδόν, χρόνια μετά την πρώτη νίκη της Ferrari στο Le Mans με τον Chinetti στα πηδάλια.

Σαββάτο 8 Μαΐου 1982. Ο Enzo, η ομάδα και ο κόσμος χάνουν τον Gilles Villeneuve στις δοκιμές του Zolder. Τρεις μήνες αργότερα, στις δοκιμές του Hockenheim, ο Didier Pironi, ενώ προηγείται στην προσωρινή βαθμολογία του πρωταθλήματος, πετυχαίνει και τον

ταχύτερο γύρο στις δοκιμές κατάταξης, σε εκείνο το Γερμανικό G.P.

Πριν ολοκληρωθεί η διαδικασία τραυματίζεται βαρύτατα, από τη σύγκρουση που είχε η Ferrari του με την Renault του Prost πάνω στο βρεγμένο οδόστρωμα. Επιβιώνει, μα η καριέρα του έχει τελειώσει. Ένα είδος περιεργής δικαιοσύνη απονέμεται, σε σχέση με ότι είχε προηγηθεί ανάμεσα στους δυο πιλότους της Scuderia, τον Gilles και τον Didier .

Κυριακή 8 Αυγούστου 1982, μεσημέρι. Στο σπίτι του Commendatore έχει μαζευτεί μια μικρή παρέα να παρακολουθήσει τον αγώνα. Αφήνουμε τον σχεδιαστή Dr. Harvey Postlewaite, που ήταν παρών, στη σύναξη και είχε ξεκινήσει τη συνεργασία του με την Ferrari στις αρχές του '81, να μας περιγράψει τις εντυπώσεις του:

«Είμαστε όλοι θλιμμένοι από το ατύχημα του Didier. Το κλίμα ήταν βαρύ. Νίκησε όμως ο Tambay και μόλις έπεσε η σημαία του τερματισμού, ο ηλικιωμένος Enzo αναλύθηκε σε λυγμούς. Μετά σηκώθηκε και αγκάλιασε έναν προς έναν, όσους βλέπαμε τηλεόραση. Μόλις τότε κατάλαβα τι συναισθηματική σχέση είχε με τους αγώνες. Ήταν μια καταπληκτική σκηνή.»

Dr. Harvey Postlethwaite

Στις αρχές του '85, στην Scuderia υπάρχει η εκτίμηση ότι ο Rene Arnoux, δεν έχει πια κίνητρο. Ανακοινώνεται έτσι ένας «φιλικός χωρισμός». Την θέση του αποφασίζεται, μετά την Βραζιλία, να καλύψει ο Stefan Johansson, ο οποίος εγκαταλείπει την Tyrrell για να γίνει team mate του Michele Alboreto στο Maranello. Αφήνουμε το Σουηδό να περιγράψει την πρώτη του επαφή με την ομάδα.

«Έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον Marco Piccinini που μου είπε να πάρω την πρώτη πτήση για το Μιλάνο. Έφτιαξα τις αποσκευές μου μέσα σε δέκα λεπτά, και πήγα αμέσως στο Heathrow. Έφθασα τελικά στο εργοστάσιο στις οκτώ και μισή το βραδάκι. Ήταν απίστευτο αυτό που συνέβη. Όλοι οι μηχανικοί και το προσωπικό ήταν έξω και με περίμεναν λέγοντας: “καλώς ήλθες στο Maranello”. Μπορείτε να φαντασθείτε πως ένιωσα!

Το επόμενο πρωινό, ήμουν ακόμα μπερδεμένος. Συνάντησα τότε, τον κύριο Ferrari. Ήμουν αμήχανος και νευρικός. Για μένα ήταν σαν να συναντούσα ένα βασιλιά. Τότε σκέφτηκα. Και τίποτα να μην γίνει από δω και πέρα, ακόμα και αν δεν μου δώσουν τη δουλειά, τουλάχιστον ένα από τα όνειρά μου εκπληρώθηκε.»

Οκτώ βριος '86. Μεμβούρνη. Ο Prost στο ψηλό το σκαλοπάτι, ο Piquet στη δεύτερη θέση και ο Johansson στο τελευταίο του podium με τη Scuderia.

Καλοκαίρι του '88. Αρχές Αυγούστου, λίγες μέρες πριν εκπνεύσει ο Enzo. Τον επισκέπτεται, ο Luigi Chinetti. Φίλος, μηχανικός, πιλότος ο πρώτος οδηγός που κέρδισε στο Le Mans με Ferrari, το '49 με την 166MM, μαζί με τον Lord Seldson και αντιπρόσωπος της Ferrari στην Αμερική, επί μακρόν.

«Ξέρετε είναι πολύ άρρωστος για να σας δεχτεί» του αποκρίνονται, μα εκεί που είναι έτοιμος να φύγει, τον σταμάτησαν και του είπαν να περιμένει.

Λίγο αργότερα, ο Enzo κατέφθασε στο ημίφως του καθιστικού, υποβασταζόμενος από δυο άνδρες, με φανερή την αδυναμία να βαδίζει.

- *«Μπορώ να σε αγκαλιάσω;»* ρώτησε ο Luigi σπάζοντας τη σιωπή.

Ο Enzo άνοιξε με κόπο τα χέρια του. Οι δυο γέροντες αγκαλιάστηκαν με μάτια υγρά.

Μόλις όμως, τα ίχνη της συγκίνησης στέγνωσαν στα μάγουλά τους άρχισαν οι δουλειές. Ο Chinetti ήταν ιδιοκτήτης μιας παλιάς F2 Ferrari πολύ μεγάλης αξίας. Συμφώνησε να την δανείσει προς έκθεση στο μουσείο του Maranello, μα ζήτησε σαν αντάλλαγμα να προσφέρει ο Enzo κάποιο ποσό σχεδόν 40.000\$ σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Τότε ο Enzo άρχισε τα παζάρια.

- *«Ε όχι και 40.000. Τριάντα χιλιάδες είναι αρκετά. Ούτε σεντς περισσότερα»* αποκρίθηκε ο Commendatore

Ο Chinetti το διασκεδάζε. Είχε απέναντί του έναν αποκαμωμένο άνθρωπο, στις τελευταίες μέρες μιας απίστευτη ζωής, που παζάρευε για μερικά δολάρια. Μετά από λίγο συμφώνησαν. Ήταν η τελευταία συμφωνία τους και εκείνη που τους έφερε πιο κοντά

Ο Enzo εγκατέλειψε τα εγκόσμια στις 14 Αυγούστου του '88, ενενήντα χρονών και έξι μηνών. Ο Luigi Chinetti στις 17 Αυγούστου του '94, 93 ετών και ενός μηνός ακριβώς.

Luigi Chinetti & Enzo Ferrari